

„Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk. Az uralom az ő vállán lesz, és így fogják nevezni: Csodálatos Tanácsos, Erős Isten, Örökkévaló Atya, Békesség Fejedelme! Uralma növekedésének és a békének nem lesz vége a Dávid trónján és országában, mert megerősíti és megszilárdítja törvénnyel és igazsággal mostantól fogva mindörökké. A seregek Urának féltő szeretete viszi véghez ezt!” □ □ □ Ézsaiás 9, 5-6

Ahhoz, hogy helyesen és igazán tudjuk megünnepelni a karácsonyt, egy fontos dolgot tisztáznunk kell: mit és kit ünneplünk karácsonykor?

Szeretnék először valami olyat mondani, ami első hallásra talán sokaknak furcsának fog tűnni. Valaki egyszer megállapította, hogy a keresztyéneknek is van egy aranyborjójuk. Egy bálvány, akit az élő Isten helyett imádnak. Ez pedig a betlehemi kisdéd, a „Jézuska” – így becézve vagy „Kisjézus”. Őt belefektetik a bölcsőbe, szépen feldíszítik, és örök gyermekségre ítélik. Így tudniillik sokkal kényelmesebb az embernek, mert így olyan kis aranyos marad, picike, aki beszélni sem tud. Nem szól bele az életünkbe. Olyan kis tehetetlen, tedd ide-tedd oda, akivel azt tesznek, amit akarnak, és nem Ő rendelkezik velük.

Ki van szolgáltatta tisztelőinek, akik maguk szabják meg a tisztelet határát. Évente egyszer összejönnek a bölcsője körül, egy kicsit elérzékenyülnek, gyönyörködnek göndör fürtjeiben, nagyokat esznek, aztán mennek vissza a dolgukra. Vagyis, maradnak pontosan olyanok, mint azelőtt voltak: hajszolják magukat és ölik egymást. Egy év múlva, a kisdéd születésnapján, kis csomagokkal a kezükben megint körülállják a bölcsőjét, eléneklik minden évben ugyanazt a dalt, aztán megint magára hagyják egy évre a Jézuskát is, meg egymást is.

Vajon nincs közel a valósághoz ez a kissé ironikus leírás? Vajon nem ilyen a mi ünneplésünkre? A TV-ben vagy a bevásárlóközpontokban már jóval karácsony előtt szólnak az ismert ünnepi dallamok. Így sokszor hallani ezt a sort is „Szent Fiú, aludjál...”. S ezzel kapcsolatban az jutott eszembe, hogy vajon nem ez a mi szívünk vágya? Úgy elaltatni a kisdedet, hogy jövő karácsonyig lehetőleg fel se ébredjen, és ne zavarja az életünket. Hiszen már az első karácsonyon sem volt számára hely, csak az istállóban az állatok között. Ott kellett Máriának világra hoznia első gyermekét. Ma is ki lehet akasztani a táblát mindnyájunk életére: telt ház, nincs hely! Nem fér bele Jézus, az életünket Megváltó Krisztus, ezért készítünk magunknak „Jézuskát”.

A Szentírás azonban egészen másként mutatja be nekünk a mi dicsőséges Urunkat, aki az első karácsonykor úgy jelent meg ezen a földön, hogy örök isteni lénye mellé magára vette emberi természetünket is. Úgy jelent meg itt a földön, mint kisgyermek, de Ő akkor is mennynek és földnek hatalmas Ura maradt. Mint kisded is, ennek a világnak királya volt, aki öröktől fogva mindörökké Isten. Ezt tudják róla az angyalok, a démonok, a természet erői, csak az emberek többsége nem akarja ezt tudomásul venni. Ézsaiás próféciája már 700 évvel Jézus születése előtt hirdette a Megváltó Krisztus nagyságát: „Csodálatos Tanácsos, Erős Isten, Örökkévaló Atya, Békesség Fejedelme!” Az angyalok úgy jelentették be Krisztus eljövetelét, hogy „született nektek az üdvözítő, ki az Úr Krisztus, a Dávid városában.” Ennek tudatában borultak le előtte a Babilonból Betlehembe érkezett bölcsek és imádták őt.

Jézus Krisztus nem azt várja, hogy mint örök kisdednek tegyünk szívességet azzal, hogy évente megünnepeljük a születésnapját, hanem azt, hogy mint mindenható Istennek tegyünk tiszteiséget úgy, mint a bölcsek, azzal, hogy szívből imádjuk Őt, hogy őszintén megalázzuk magunkat előtte.

Karácsonyt az ünnepli méltóképpen, aki tudja, hogy kit ünnepel, az így tiszteli Őt az esztendő minden napján. És ez a tisztelet nem üres szólam, hanem olyan gondolkozásmód és életvitel, ami áthatja az ember egész életét. Aki tudja, hogy kit ünnepel karácsonykor, az a hétköznapiakban is tud örülni neki, annak a legnehezebb helyzetben is megmarad a szívében a békesség.

Ézsaiás próféta Szentlélektől ihletetten azt próbálja elmondani nekünk, hogy ki az a gyermek, aki az idők teljességében az első karácsonykor emberi testben megjelent ezen a földön. Milyen páratlanul nagy az Ő dicsősége, milyen hasonlíthatatlanul nagy az Ő ereje, mennyire egyedülálló az Ő egész isteni lénye. A próféta négy megjelölést használ arra, hogyan nevezik

ezt a születendő gyermeket.

1. A gyermek első neve: Csodálatos Tanácsos.

Ennek a szónak van egy politikai jelentése is. Azt jelenti, hogy Jézus a világ nagyságai felett áll. Ő az, aki kezében tartja a világ összes kis-és nagy királyát, akik ideig való hatalmukat tőle kapják. Másrészt ez arra is utal, hogy egyedül Ő ismeri teljesen Isten nagy terveit, és Ő hajtja végre tökéletesen azokat.

2. A gyermek második neve: Erős Isten.

Ez Jézus örökkévaló istenségére utal. Benne lakozott az istenség teljessége testileg. A Jézus nevére minden térd meghajol: mennyieieké, földieké és föld alatt valóké. Mint kisdéd is erős Isten.

3. A gyermek harmadik neve: Örökkévaló Atya.

Ez Jézus Krisztus gondoskodó, gondviselő és oltalmazó szeretetére utal. Olyan Atya Ő, aki jól tudja, mire van szükségünk, és azt meg is adja nekünk.

4. A gyermek negyedik neve: Békesség Fejedelme.

A Bibliában a békesség sokkal többet jelent, mint a háborúság hiányát. A békeség jelenti a teljes harmóniát, a bőséget, a biztonságot, sőt jelenti az üdvösséget is. Békessége annak van, aki közösségre jutott Istennel és így szeretetteljes közösségben tud élni embertársaival is.

Békeségem akkor van, ha a helyemen vagyok, a dolgomat teszem, az Istent dicsőíti az életem,

másoknak szolgálom szeretettel. Tudom, hogy mi végett vagyok a világban, és bizonyos vagyok abban, hogy Jézusért örök életem van. Mindezt együtt jelenti a békeség a Biblia nyelvén.

Ez a Gyermeke ezt a békességet kínálja mindazoknak, akik Őbenne hisznek. S akik Őt befogadják, azok valóban megtapasztalják, hogy Ő Csodálatos Tanácsos, Erős Isten, Örökkévaló Atya és Békesség Fejedelme.

Ézsaiás próféciájának Jézusról mondott négy megjelölése arra tanít minket, hogy ne egy tehetetlen kisdedet álljunk körül karácsonykor, hanem a világ Urának szolgálóként hódoljunk előtte.

Ha igazán hisszük, hogy ő a Csodálatos Tanácsos, akkor valóban tőle kérjünk tanácsot. Alázatosan ismerjük be, hogy rászorulunk az Ő tanácsaira és segítségére. Ha valaki tényleg komolyan veszi, hogy Jézus Krisztus a Csodálatos Tanácsos, akkor minden reggel a Bibliát veszi először a kezébe: Uram tanácsolj engem! Mert Ő ismeri a jövőndőt is, mert Ő készíti a jövőndőnket. Ő készít fel minket arra, hogy megálljunk a jövőndőkben.

Kell-e nekünk ez a Jézus, aki Csodálatos Tanácsos? Vagy jobb a kisded, aki nem szól bele a dolgainkba?

Hisszük-e, hogy Ő Erős Isten és Örökkévaló Atya? Mert akkor nem kell, aggodalmaskodunk, hogy mit hoz a jövő, akkor az ember nem szorong, hogy ki fog megvédeni, hiszen neki minden lehetséges, az is, ami az embereknél lehetetlen. Ha valaki komolyan veszi, hogy Ő Örökkévaló Atya, akkor komolyan kell vennie azt is, hogy Ő jól tudja, mire van szükségünk. Eddig is többet adott nekünk, mint amire szükségünk volt, és ezután sem fog elfeledkezni rólunk.

Vajon hisszük-e, hogy Ő a Békesség Fejedelme? Ez nem azt jelenti, hogy most két napig nem veszekedünk otthon, mert karácsony van, hanem azt, hogy igazán békességünk lesz az Istennel. Vagyis komolyan, hittel fogadjuk az Ő bűnbocsátó kegyelmét. Továbbá megbocsátunk mindazoknak, akik megbántottak.

Lübeckben van egy híressé vált Krisztus-szobor, amelyiken ez a felirat áll:

„Ti Mesternek hívtok, és nem kérdeztek engem.

Útnak neveztek, és nem jártok rajtam.

Világosságnak hívtok, de nem néztek rám.

Életnek neveztek, és nem kerestek engem.

Bölcsnek hívtok, és nem követtek engem.

Irgalmasnak neveztek, és kértek tőlem.

Igazságosnak hívtok, és nem bíztok bennem.

Hatalmasnak neveztek, és nem féltek tőlem.

Ha egyszer örökre elvesztek, ne okoljátok engem.”

□ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ [Forrás: Internet: Üzenet - Református Igehirdetések gyűjteménye](#)